

Moje mladší sestra byla typická femme fatale. Krásná jako jitro a nebezpečná jako masožravá orchidej.

Už v pěti letech systematicky nahloďovala mé skromné ženské sebevědomí.

„Tyhle šaty jsou ti skoro malé, Hedviko,“ říkala maminka často a zálibně si při tom prohlížela nějaký oblíbený kousek mé garderoby. „Dáme je Evelýnce, jí budou určitě slušet.“

Tak Evelýnka dědila a všechno jí ohromně slušelo. Moje šaty, moje kalhoty, moje svetry, moje kamarády. Pak ji to čekání přestalo bavit.

„Už tě nemiluju,“ oznámil mi jednou na gymplu spolužák Olda. Nevěřicně jsem na něj vytřeštila oči, chodili jsme spolu sotva měsíc a naše dotyky byly zatím velmi nevinné.

„Jak si včera nebyla doma, přišla mi otevřít tvoje sestra Evelýna. Člověk by asi neměl dělat kompromisy, Hedviko!“

Olda pro mě byl vyřízená záležitost, ale Evelýnu jsem těžko mohla škrtnout ze života. Byla v něm usazená jako veliký, naducaný Buddha.

Zamykala jsem skříně na dva západy a držela Evelýnu stranou všech potenciálních otců svých dětí. Marně. Vždycky si našla skulinku a kradla dál jako o závod.

Začínala jsem uvažovat o vraždě. Ale pak Evelýna konečně našla svoji lásku s velkým L a dala se na pokání.

Nebo to tak alespoň chvíli vypadalo.

Farář právě požehnal novomanželům a v uličce se rovnali gratulanti. Vystrčila jsem bradu, nasadila ten nejsladší

svatební úsměv a familiérně se zavěsila do Pavla. Brečet můžu až po představení.

Když Evelýna před dvěma lety Pavla potkala, změnila se k nepoznání. Takřka přes noc z ní matka příroda vykouzli-la něžnou, přátelskou sestřičku z dívčích románů.

Taky mi přestala drancovat šatník.

Naše sesterské souznění vydrželo rok. Nějak jsem tenkrát polevila v ostražitosti a pozvala ji i s Pavlem na večírek k Tomášovi.

Tomáš byl polobůh. Hvězda našeho kruhu. Ztepilý, krásný, na kytaru drnkal k uzoufání sladce. Nemohli jste ho přehlédnout.

Však ho ta zmije jedovatá taky nepřehlédla.

„Kdo je támhleten vysokej v rohu?“ špitla úlisně, jen co vkročila do dveří. Když se ke své spokojenosti dozvěděla, že hostitel, okamžitě roztáhla svá motýlí křídla. To už mi můj osudný omyl začínal pomalu docházet.

Pak jsem se opila a pozvracela Tomášovi záchod.

A teď tu stála Evelýna v bílém, s kyticí žlutých růží v náručí, a vedle ní se usmívala moje láska s velkým L, původce mých nejkrásnějších virtuálních nadějí, oba navěky spojeni nerozlučným poutem manželským. Kousala jsem se do rtů, zhluboka dýchala a snažila se působit dojmem vyrovnané, spokojené svatebčanky, která se nemůže dočkat slavnostního oběda. Mít tak odvahu ty hadry z ní strhat, rozdupat a nacpat i se závojem do nejbližší popelnice.

„Děkuju, Hedviko, je to od tebe milé, opravdu, jsi báječná sestra.“